

ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΓΑΤΟΣ

Τ. ΤΡΙΒΕΛΛΗΣ

Ἡ Ἀγγλία χάρις εἰς τὰ τεράστια δυνωματικά της ἔργα, κατέστησε τὰ Στενὰ ἀληθὲς Γιβραλτάρ. (Ἡ χὼ τῶν Παρισίων).

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΣΤΑ ΣΤΕΝΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΠΛΟΥΝ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ

Δέν θά σάς μιλήσω γιά πολιτικά, ανα-
γνώσται μου, είσθε τόσο παραφορτωμένοι,
πνιγμένοι από καθημερινά τηλεγραφήματα,
ανακωνδέντα και διακονώσεις και ανα-
βολάς, ώστε δικαίως νά μή τολμή νά σάς
παρασκοτώσω μέ τά ίδια πράγματα. "Ας
μιλήσουμε λοιπόν γιά κάτι πειό ξεκουρα-
στικό από την διάσκεψη της Δωζάνης, άς
ξετάσουμε, τι μάς κοστίζει τό καλοκαίρι.

Ο χειμώνας λένε είναι πολυδάπανος,
και κατά την επικρατούσαν γενικήν γνώμη
είναι ή κατ'εξοχήν εποχή των πλουσιών
και πολυταλάντων θνητών. Κολοκυθία μέ
τή ορίαν.

Έναντι των απαιτήσεων του χειμώνας
αί όποια άριθμούνται επί των δακτύλων
έναντι δηλαδή ενός ζεύγους ύποδημάτων
και ενός τοιούτου ελαστικού — τά όποια
δέν είναι και άπαραίτητα έν πάση περιπτώ-
σει —έναντι της προμηθείας καρβούνων και
καυσούλων, ίδού τά βάσανα του θέρους
κατά πολύ πολυπληθέστερα και δαπανηρό-
τερα.

Αλλαγή κατοικίας και άτελείωτες σκο-
τώδεις πειρές εύρεσιν της κατοικίας αυτής.
Μετά την συν Θεω εύρεσιν της κατοικίας,
μετοικασία Βαρυλίκων της οποίας τά μισά
έξοδα άντιπροσωπεύουν ποσόν τόσον όσον
χρειάζεται κανένας διά νά προμηθευτή τά
διάφορα της χειμερινής σαιζόν. Τριήμερος
τοδλάχιστον σκοτωμός διά την εγκατάστα-
σιν και την κατάλληλον τοποθέτησιν των
μεταφερόντων χειριδών.Και άμέσως κα-
τόπιν άπογοχτευσίς της οικοδοσποίτης διά
λόγους μαγειρικής οικονομίας.

Αλλά τί πρώτον ν' άπαριθμήση κανείς,
και τί ύστερον κατά την καταρμένην αυ-
τήν έποχην.

Κοιμάται μέ κλειστά παράθυρα, σκά-
νεις' πλαγιάζει μέ άνοιχτά χρονολογία. Και
έρχονται κατόπιν οι κορόι, οι φύλλοι, τά
κουνούπια και αί φορολογίαι, και παρελαύ-
νουν κατόπιν οι πειρασμοί, πειρασμοί πνεύ-
ματος και σαρκός.

Αδύνατο νά στρέψω τά κουρασμένα
μάτια μου και νά μή αντικρύσω κάποιον ει-
δύλλιον πού πλέκεται κάτω από μία βαθύ-
σωπη άγριοκαστανιά ή πίσω από τό πυ-
κνό φύλλωμα των «σολομών».

Κ' ένθ' δύο σιλουέτες σμίγουν εκεί σ'
ένα άτελείωτο φίλημα, οι πόθοι πού ξεφεύ-
γουν από μέσα τους φθάνουν εις τό μέρος
πού βρισκομαι, εισχωρούν μέσα στη σκέψη
μου και μου θυμίζουν ευνυχίς πού της πέ-
ρασα, και δέν υπάρχει έλλάς νά της ξαναδώ
πειά.

Ευτυχέστερος από μένα ο μούρτης πού
κάθεται παρέκει, χτυπά τό χέρι του στο
τραπέζι και φωνάζει:

—Κόστα! Ένα καραφόν τ' άδρέφι.

Αγαπητοί μου συμπολίται, τό καλο-
καίρι είναι ύπερβολικά δαπανηρόν. Δαπανά
κανείς μ' αυτό και την όλίγη ευνυχία πού
του έχωρησεν ή ήσυχη και περιορισμένη
χειμωνιάτικη ζωή. Φρονώ έν πεπονηθείσει

ότι οι ήλικιωμένοι και έγγαμοι άνθρωποι
δέν πρέπει νά πηγαίνουν στην έξοχή, διότι
χωρίς νά τό θέλουν ξαντλούν και την ό-
λίγη αγάπη πού τους άπόμεινε εις την σι-
ωπηλήν λατρείαν των διαφόρων κ ρ ι ν ω ν
πού πλημμυρίζουν την έποχην αυτήν τους
αγρούς.

Αυτό δέ είναι ή χειρότερα καλοκαιρινή
δαπάνη πού μπορεί νά υπάρξη γιά έναν έγ-
γαμο και ήλικιωμένο...

Και διά νά τελειώνουμε σάς λέγω ότι
ούτε ο χειμώνας είναι διά τους πλουσίους
ούτε τό καλοκαίρι διά τους πτωχούς. Και
αί δύο έποχαι είναι γιά κείνους πώχονν τά
νείατά στο σώμα και την αγάπη στη καρ-
διά. Ημεείς οι άλλοι οι περιλειπόμενοι πρέ-
πει νά καθήμεθα στη γωνιά μας, διότι
και τό σώμα εξαντλήσαμεν και την καρδιά.

Ο Απόμαχος

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΟΥ

Ξέρεις πώς την παραμοιάζω
τη δική σου ωμορφάδα;
Σε μία τάξη έγω τή βάζω
μέ το 'Αθήνας τή γλυκάδα.
Ο! κομμάτι ζηλευτό!

Τι σου λείπει; Σαν 'Αθήνα
έχεις... κήπους και πλατείες
κι από τούτα κι από κείνα
έχεις και δεινρόφυτεις
και ψηλό... Λυκαβητό!...

Τι νά σου πρωτογεντίσω
άπ' την τόσην άρμονία,
Τ' άνθή σου νά σου μωρίσω
ή νά κάτσω... στην πλατεία
Όμονοίας!... ή Θησείον;

Της 'Ακρόπολης τά κάλλη;
Γιά του Παγκρατίου τή θέα;
Η νά σεργιανίσω πάλι
την γλυκιά σου Καλλιθέα...
ή... τόν κίπο του Ζαπτείου;

Στό βασιλικό πρεβόλι
μέσ τους θάμνους νά μπαιρέψω;
ή στο... Στάδιό σου πάλι
σάν αγωνιστής νά τρέξω.
—κι' έχεις... Στάδιον ευρύ...—

Ετσι γιά νά σε χορτάσω
κι' όλη νά σε πάρω βόλτα,
πρώτα πρώτα, μ' ένα πάσο
ξαπλωρόνισμα... στα χορτά
κι' όπως τό κορμί μου βοή...

Και κατόπιν, πρίν τό δειλί
στην... 'Ακρόπολι άναβαίνω
κι' άπ' τ' 'Αδριανού την Πύλη...
σάν ντερίβις κατεβαίνω
—Ο! κομμάτι ζηλευτό!—

Επειτα ξανά πηγαίνω
στο Βασιλικό πρεβόλι
κι' έν τώ άμα άνεβαίνω
και σε καμαρώνω όλη
από τό... Λυκαβητό!...

Τάκης ο Συμνητός

ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ

ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο στίχος 30 λεπτά.

Έκαστος εϋθύνεται δι' ό,τι γράφει

Εύχαριστία γιά όσες θέλουν παντρειά. — Δύο πολύ
όμορφα καλλιμαρήνια, οικονομικώς άνεξάρτητα,
ζητούν αλληλογραφία, μέ δεσποινίδες ή και χή-
ρες, άπ' όλα τά μέρη της Ελλάδος, ήλικίας
18—24 χρονών. Σκοπός, Γάμος, τρείς μήνες μετά
τή γνωριμία.

Λοιπόν όσες θέλουν παντρειά, άς γράψουν στίς
κάτω συστάσεις, και όποιες τους πρωταπα-
ξούν. Ψευδώνυμα άποκλείονται.

Κον Έμμανουήλ Δανδουλάκη
Δ. Χ. Λασηλείου
Κον Μίμ. 'Αγγερόπουλον
Ίρικού 4 (Στάδιον)

Μή τό πάρετε γιά άστείο! Γράψατε και όποιες
επιτρέπον θά αναχωρήσιν τό 'Εξώς.

Κον Βραγοδίνον, 'Αθήνα. — Μιά πώς θά τά δια-
κρίνουν, μέ χειρονόμιες;

Κον Φώτην 'Αστέρον, Παλαιά Στρατιώτα. — Εύχα-
ριστώσας θά δημοσιευται ότι είναι καλογαμμένο
και πρό παντός εϋθύνω. Η δακτυλογράφος
σκαλύνει σε μερικά μέρη, μάς έννοείτε δέν είν
έτσι;

Ηίλιαν Σουρήν, Τηλεφωνήτην 566ν σύνταγμα
Τ. Τ. 928. — Εϋχαριστούμε θερμώς γιά τά καλά
σας λόγια. Στείλατε ό, τι έχετε.

Αναλήμμερον, ΧΙ Μεραρχία 5η Πυρηνία όβιδη
Τ. Τ. 928. — Εϋχαριστούμεσθαί τρία. Είσθε εύχαρι-
στημένος; Φιλικοχαιρετούμε, άνομένοντες νέα σας.

Κέρβερον, 'Αθήνα. — Θά δημοσιευθ. Θεομή
φιλιά.

Μιχαηλίδην, Σταυρόπουλον, Καλάμα. — Λιγάκι
ύπομονή και θά σάς εύχαριστήσουμε. Οι ψυχόπο-
νοί μας ετοιμάζουν της βαλίδες των.

Κων/πολίτην 'Αναγνώστην, ΧΙΙ λόχος Στρατη-
ρείου. — Μάξι ντεφά όλον άρκάτας. Φιλιά.

Κον Μάνθον Ζωγυλήν, Ν.Υ. — 'Αρχίσουμε άπο-
στολήν.

Σίρ. Ηίλιαν Δηλάρη, Κυπαρισσία. — Χίλια εϋ-
χαριστώ γιά όσα είχατε την καλωσύνην νά μάς
γράψετε. Θα δημοσιευθ ή λίγο άργότερα.

Κον Ν. Γεωργόπουλον, Θεσσαλονίκη. — Σύμφω-
να μέ την επιθυμίαν σας κάνωμε ύπομονή! Μά
κάθε ύπομονή έχει και τά όριά της. Νά μή πα-
ρακονεϊοθε κατόπιν.

Κον Α. Παγγίτον, 'Αλεξάνδρεια. — Σε λίγο θα
χέτε ειδήσεις μας, πού θά σάς κάμουν νά χο-
ρεύετε Φόξ-Τρότ.

Αίλιδα Ρ. Σ., 'Αθήνα. — Τ' άποτελέσματα του
άνέμου είναι πολλά, τό κυριότερον είναι νά
φουσκώνη... τά πανιά.

Ζιζάνιον, 'Αθήνα. — Αν σε πειράξη ή ζέστη,
τρώγε συχνά δροσερό.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ

Τ' άποτελέσματα

του Διαγωνισμού μας

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΗΣ!

Ο Νικολάκης Σαρτεπάνης ήταν 50 έτών,
ζεβαίωσεν. Όμως, ότι μόλις του έβάρυναν
35 χρόνια.

Όχι πώς έκρυβε τά χρόνια του. 'Απ' έ-
ναντίας ήταν όπερφηφανός γιά της πέντε
εκαίνες δεκάδες, πού θάφηναν συλλογισμένο
κάθε άλλο... 'Υπερέτιμα, όμως, τας δυνά-
μεις του, κανχώμενος πώς είχε καρδιά και...
νέουρα παλληκαριού.

Και αυτό τό επίστευε, φυσικά, άφού
διετρείε μία χαριτωμένη φιληναδίτσα, ή
όποια ήταν ή χαρά του και τό καμάρι του...

Ο Νικολάκης είχε κι' έναν άνεψιό, παιδί
της αδελφής του, πού τόν έλεγαν Τάσο.

Ο Τάσος μόλις είχε τελειώσει τό Γυ-
μνάσιο και ένεγράφη φοιτητής εις τό Πανε-
πιστήμιον, όταν τόν ανέλαβεν ο θεός του
από την προστασίαν του.

— Τάσο μου, τού είπε μία μέρα, είσαι
λίγο κοιμημένος και πρέπει νά ξυπνήσης.
Δέν μ' άρέσει νά λένε πώς ο άνεψιός μου
είνε κοινοτομία.

— Μά, θεϊέ μου...

— Δέν έχει θεϊε και ξεθεϊε. Σ' αυτόν
τόν κόσμο ζούνε όχι οι κοινοί, μά οι τετρα-
περασμένοι, οι έσκολισμένοι, οι καπάρσοι...
Θά μείνης, λοιπόν, μαζί μου, μήπως και ξυ-
πνήσης λιγάκι!

Η πρώτη γνωριμία πού έκαμε στο θεϊό
του κοντά ο Τάσος, ήταν, φυσικά, ή έρω-
μένη του ή Λιλίκα.

— Την βλέπεις; τόν ήρώτησεν ο Νικο-
λάκης Σαρτεπάνης.

— Την βλέπω, θεϊε.

— Πώς σου φαίνεται;

— Όμορφη πολύ.

— Αί, κύτταξε λοιπόν, νά κάμης και
σύ μία εύμορφη έρωμένη! Νά ξυπνήσης.

Η Λιλίκα έκύτταξε τόν νεό μέ λυγω-
μένα μάτια.

Γιατί ο Τάσος ήταν ένα παλληκαράκι
σάν τό κύρο νερό, πού θά ξυπνούσε χί-
λιους πόθους και σε άλλη κοπέλλα όλιγό-
τερο έσκολισμένη στον έρωτα από την Λι-
λικά.

Επέρασε κάμποσος καιρός.

Μία μέρα ο Σαρτεπάνης ήρώτησε την
άνεψιά του:

— Αί, Λοιπόν, Τάσο, εύρήκεις την έρω-
μένη πού σου έχωρίζετο;

— Μου φαίνεται πώς την βρήκα θεϊέ
μου...

— Αμ' αυτό φαίνεται κι' από τά κομ-
μένα σου μάτια.

— Ξέρεις, όμως, ή θέσις μου είναι λι-
γάκι δύσκολη...

— Γιατί;

— Γιατί ήθελα, γιατί πρέπει νά της
κάμνω ένα μικρό δώρο κάθε τόσο κι' έγω
χατζηλήκι δέν έχω, λεπτά δέν μου δίνει ή
μητέρα μου!

— Αί, την άνόητη την αδελφή μου!

Δέν σου δίνει λεπτά, αί; Νά σου δώσω έγώ,
παιδί μου!

Επέρασε πάλι κάμποσος καιρός.

— Μία μέρα ο Τάσος είπε του θεϊού
του:

— Θεϊε, ή έρωμένη μου μου έπρότεινε
νά τό σκάσωμε μαζί, ν' αφήση αυτή τό γέ-
ρω της...

— Αί, έχει κι' άλλο έραστή γέρο, τόν
έπηση, ή έρωμένη σου;

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Μου έπρότεινε, λοιπόν, νά τόν αφή-

ση σύζυγο και νά πάμε μαζί σε κανένα νη-
σάκι νά τό ρίξουμε έξω...

— Και από μένα, τί θέλεις;

— Δάνεισέ μου ένα-δυό χιλιάδικα, θεϊε!

— Γιά τά έξοδα του σκασίματος, αί;

— Ναι, θεϊε.

— Πάρ' τα κατεργαράκο. Στα δίνω μέ
ευχαριστήσί μου, γιατί βλέπω πώς αρχίζεις
νά ξυπνάς!

Τό βράδυ έπέστρεψε ο Νικολάκης Σαρ-
τεπάνης στο σπίτι του και τό βρήκεν έρημο.
Ούτε Λιλίκα όπηρες μέσα ούτε Τάσος.

Ο Νικολάκης άρχισε νά τραβά τά μαλ-
λιά του, όταν τό μάτι του έπεσε σε μία ση-
μείωσι. Την άρπαξε και διάβασε τά εξής:
"Αγαπημένε μου θεϊε,

Γιά νά σου άποδείξω πόσο εκτιμώ και
σέβομαι τάς συμβουλές σου, τά δυό χιλιά-
δικα πού μ' έδωκας θά τά ξεδεύσω όλα γιά
νά ξυπνήσω... μέ την Λιλίκα μας.

Όταν θά τελειώσουν τά χιλιάδικα θά
σε ξαναγράψω.

Ο ευπειθής άνεψιός σου

Τάσος

ΤΑ ΑΝΑΘΕΛΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ο Μάνθος Χιονάς πάει και βρίσκει την
έρωμένη του τη Σοφίτσα.

— Τό βράδυ θ' άρθώ νά σε πάρω, Σο-
φίτσα, της λέγει.

— Νά πάμε, πού; τόν ήρωτά αυτή.

— Στο Μπαρ του Παλαιού Φαλήρου,

νά τό ρίξουμε λίγο έξω!

— Όχι! όχι! άπαντά στενωχωρημένη
ή Σοφίτσα.

— Και γιατί; Είνε τόσο όμορφα αυτές
ή βραδυνές στην άκροπόλιν;

— Όμορφα, ναι... Αλλά πάμε που-
θενά άλλού...

— Μά γιατί, επί τέλους;

— Γιατί στο Μπαρ πηγαίνει... ή γυ-
ναίκα σου μέ τόν έραστή της!

Βεελζεβούλ

ΒΛΑΜΙΚΟ

ΔΑΝΕΙΚΑ

Τί περπατάς, ρε τζόγια μου,
μέ ύψος άρειμάνιο;

— Ο διάβολος; τάφερε πάλι;

— Ο διάβολος; πάλι μου, μου έφερε
την γυναίκα του κανδυλάφτη, και γύρινα
άπ' έδω γύρινα άπ' εκεί, τά αιάζωμε και
μ' αυτήν.

Όταν ο 'Αρμένης τελείωσε την έξομο-
λόγησιν του ο παπας είχε πείση σε μεγάλη
συλλογή. Έβλεπε πώς ο άμαρτωλός αυτός
είχε ιδιαίτερη προτίμησι στις γυναίκες των
βαθμωχών της εκκλησίας, και σάν παν-
τρεμένος ο παπας πού ήτανε κι' αυτός,
δέν του καλοφάνηκε ή δουλειά.

Έπηρες λοιπόν τό κορβόλογι στο χέρι
κι' άρχισε νά μετράη της σκάλες πού έπανε
τό άτιμόπλοιο τού άμαρτωλού: "Αρναούτ-
κιοί, 'Ορτάκιοι, Μπεσίκτας... Δέν βά-
σταζε ο παπας ο' αυτήν την σκέψη, πέταξε
τό πετραχίλι, ώμησε επάνω στον έξομολο-
γούμενο άρμένην τόν έπιασε άπ' τόν λαιμό
και τού φώναξε:

— Τσό μουρντάρ! [δ' έστι βρέμονοντάρ].
Νά πής στον διάολο νά μή σε περάση έτσι
χωρίς νά θέλεις, και στο Σκούταρι γιατί
χ... την γεννιά σου όλόκληρη!

Ο κακομοίρης ο παπας καθόντανε στο
Σκούταρι και φοβήθηκε μήπως ο γυναίκα
του καταπρήξή έκποτα μέ πούχε την μανία
νά παίρνη της σκάλες μέ τη σειρά.

Χαρίτος

Χατζή-παπας

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Νά σάς διηγηθώ σήμερα ένα παραμυ-
θάκι, πολιτικό νόστιμο. Όλα άλλως τε τά
παραμυθία του Γάτον είναι διαλεκτά γιά
νά σκορπούνε τό γέλιο.

Μιά φορά κι' έναν καιρόν λοιπόν κά-
ποιοι 'Αρμένης, στην Πόλι, πρώτης τάξεως
γυναίκα, πήγε σε κάποιον άρμενόπαπα στο
'Αρναούτ-Κιοί (προάστειο του Βοσπόρου)
γιά νά έξομολογήθη.

Επειδή εκείνη την ώρα έτυχε νά έξομο-
λογούνται πολλοί ο 'Αρμένης, άνακάσθηκε
νά περιμένη την σειρά του.

Περιμένοντας όμως σκεπτόντανε άν ή-
ταν λογικό νά έξομολογήθη όλες της βρω-
μιές του, ή νά κρύψη και μερικές.

Τέλος πάντων δέν είχε πάρα ακόμη την
άπόφασί του, όταν φθάνει ή σειρά του και
χώνεται στο έξομολογητήριο. 'Αρχίζει ο
παπας τας έρωτήσεις, κι' ο 'Αρμένης άνοί-
γει την καρδιά του.

— Μιά και πρέπει νά τά πώ όλα παπά
μου, σου λέγω λοιπόν πώς της προάλλες,
έτσι νά... χωρίς νά τό θεώλ... δηλαδή
ο διάβολος τάφερε νά μιλήσῃ τή γυναίκα
του παπά της ένορίας μας...

— Α' μεγάλο άμάρτημα, άλλα σκύψε
νά σου διαβάσω μία ευχή κι' άλλη φορά νά
μήν τό ξανακάμης.

— Έχω δέκα χρόνια νά έξομολογηθώ
παπά μου, και μία πού τ' άποφάσισα θά
ήταν παράλογο νά σου κρύψω και κάτι άλλο
ακόμα πού...

— Λέγε λοιπόν εύλογημένε, τί άλλο έκαμες;

— Νά, μία φορά παπά μου, πήγα στο

'Ορτάκιοι, (άλλο προάστειο στην άπέναντι
όχθη του Βοσπόρου). Εκεί λοιπόν γνώρισα
τη γυναίκα του διακόν, κι' έτσι χωρίς νά
τό θέλω πάλι... ο διάβολος μαδές τά-
φερε και μέ λίγα λόγια την κατήφερα.

— Δέν είναι καλή πράξη αυτή παιδί μου,
μά άς ήναι, σκύψε νά σου διαβάσω μιανήν...

— Στάσου παπά μου, γιατί κάτι έχω
ακόμη νά σου πώ.

— Λέγε λοιπόν χριστιανέ μου.

— Την περασμένη Κυριακή, έπήρα τό
άτιμόπλοιο άπ' τη γέφυρα και μία πούτανε
χωρίς βγήκα λιγάκι στο Μπεσίκτας (προά-
στειο άπέναντι τού 'Ορτάκιοι).

Έκατσα λοιπόν στο ζυθοποιείο της
αποβάσεως κι' έτσι χωρίς νά τό θέλω...

— Ο διάβολος; τάφερε πάλι;

— Ο διάβολος; πάλι μου, μου έφερε
την γυναίκα του κανδυλάφτη, και γύρινα
άπ' έδω γύρινα άπ' εκεί, τά αιάζωμε και
μ' αυτήν.

Όταν ο 'Αρμένης τελείωσε την έξομο-
λόγησιν του ο παπας είχε πείση σε μεγάλη
συλλογή. Έβλεπε πώς ο άμαρτωλός αυτός
είχε ιδιαίτερη προτίμησι στις γυναίκες των
βαθμωχών της εκκλησίας, και σάν παν-
τρεμένος ο παπας πού ήτανε κι' αυτός,
δέν του καλοφάνηκε ή δουλειά.

Έπηρες λοιπόν τό κορβόλογι στο χέρι
κι' άρχισε νά μετράη της σκάλες πού έπανε
τό άτιμόπλοιο τού άμαρτωλού: "Αρναούτ-
κιοί, 'Ορτάκιοι, Μπεσίκτας... Δέν βά-
σταζε ο παπας ο' αυτήν την σκέψη, πέταξε
τό πετραχίλι, ώμησε επάνω στον έξομολο-
γούμενο άρμένην τόν έπιασε άπ' τόν λαιμό
και τού φώναξε:

— Τσό μουρντάρ! [δ' έστι βρέμονοντάρ].
Νά πής στον διάολο νά μή σε περάση έτσι
χωρίς νά θέλεις, και στο Σκούταρι γιατί
χ... την γεννιά σου όλόκληρη!

Ο κακομοίρης ο παπας καθόντανε στο
Σκούταρι και φοβήθηκε μήπως ο γυναίκα
του καταπρήξή έκποτα μέ πούχε την μανία
νά παίρνη της σκάλες μέ τη σειρά.

Χαρίτος

Χατζή-παπας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Ο "ΜΟΡΦΟΝΙΟΣ"

(ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΥΠΟ ΠΑΥΛΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Όταν επεστρέψαμεν άρχα στάς Αθήνας, βρήκα τρόπο να την πλησιάσω ιδιαίτερος και της είπα χωρίς πολλές περιστροφάς:

— Άφρώ μου, πρέπει να δώσουμε αμφοί...
— Ναί... ναι... απήντησεν αυτή.
— Άλλά πού; Σ' τι λές;
— Σ' τη γκαρσονιέρα σου' έχεις γραμμάτια βέβαια;

Της απήντησα με δόλην την ελπίδα:

— Όχι, δεν έχω. Βλέπεις, από το σπίτι μου δεν μπορώ να βρω άκόμη την άπολυτη ελευθερία που γυρεύω...

— Τι κρίμα! Σκέψου. λοιπόν, και σ'ι, βράς ένα άλλο μέρος!

— Α, ά, βρήκα!

— Τι;

— Τη γκαρσονιέρα που χρειάζομαι!

— Μα αφού δεν έχεις;

— Έχει, όμως, ένας φίλος μου. Άμα του πάρω έχω το κλειδί της, δεν είνε το ίδιο;

— Α, βέβαια...

— Ναί, μά είνε μια δυσκολία μόνο...

— Ποιά;

— Πώς θα σ'εvidοποιήσω πώς έχω τη φιλική γκαρσονιέρα στη διάθεσί μου...

— Πότε μπορείς πά δ'ις το φίλο σου; Άπόψε;

— Όχι. Μα γιατί μ'ερωτάς;

— Γιατί αν τον έβλεπες άκόμη, θα μπορούσες τ'ο πρώι να με συναντήσεις την ώρα που πάω στο 'Ώδειο και να μου πής την διευθύνσι;

— Το άπόγευμα δεν έχεις μάθημα;

— Όχι... Α, ά, γιά στάσου, θυμήθηκα...

Άδριο το άπόγευμα έχομαι εξαιρετικώς θεωρία!

— Μπράβο! Έτσι συμβιβάζονται μια χαρά τ'α πράγματα!

— Δηλαδή: Η γκαρσονιέρα του φίλου μου βρίσκεται ίσα-ίσα στην όδον Αγγουλάου, κοντά στο 'Ώδειο. Λοιπόν, το πού που θα πής γιά τ'ο μάθημά σου, κάνεις την μισάορραστη και αφήνεις να ένοηθ'η, ότι το άπόγευμα μπορεί να μείν'ης στο σπίτι, γιά να ήσαι έντελώς καλά την άλλη μέρα.

— Μα όταν μείνω σπίτι, πώς θα έβ'ω έξω;

— Μη βιάζεσαι, καίμηνι 'Άφρώ! Σ'το σπίτι σου θα ήσαι τεταχάλα. Τ'ο άπόγευμα τί ώρα πής στο 'Ώδειο;

— Σ'της τρείς.

— Και τελειώνει;

— Σ'της έξη.

— Θανμάσια. Λοιπόν το άπόγευμα την τακτική την ώρα θα ξεκαθήνης γιά τ'ο 'Ώδειο, όπου, φυσικά, δεν θα προλάβ'ης να φθάσ'ης, γιάτ'ι στην έπ'ομαι γωνιά θα σ'ε περιμέν'η ο ύποφαινομένος, ο όποιος θα σ'ε οδηγήσ'η με όδ'ας τ'ης τιμάς που πρόσ'ουνε στην ευμορφία σου'η στη γκαρσονιέρα του φίλου σου'η όπου άλλω έξοικονομηθ'η η περιστασία...

— Μπράβο, μπράβο, μπράβο σου άγαθ'η μου! Είσαι πολύ έυπκνος κατηγορούμενος κ'έτσι, μά την αλήθεια, σ'ε δέλω, γιάτ'ι οι κοντομύηδες έμένα δεν μ'αρέσουν διόλου!.. Κρίμα, όμως, που βραδύμαστε καταμεσής τ'ού δρόμου...

— Γιατί;

— Γιατί αν βραδύμαστε λίγο παράμερα, θα σ'ε φιλούσα, άφεντούλη μου!

Δεν μ'εφίλησε και ήτον εύτ'χημα αυτό, διότι μόνον ή συναισθησις της προσδοκίας κάποιας μεγάλης εύτυχίας που θα μου έχαρ'ετο την άλλη μέρα, με είχε κάνει από εκείνη την στιγμή άνοητό.

Και έτσι έμεινα εκείνο τ'ο βράδι μόνο με την προσδοκία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Και τότε φ'αίει ο φονής;

Μή μ'ερωτήσετε τώρα αν έκλεισα μάτι εκείνη τη νύχτα.

Μ'ε της δύο μου πρώτες έρωμένες μπορεί να είχα γνωρίσει καλά τή γυναίκα και να μ'ην είχα κανένα μυστικό γιά μένα ή άτίμητες, θηλυκές ευμορφίας.

Η Άφρώ όμως—της τ'ο είπα μου φαίνεται—είχε κάποιον θέλητρο έντελώς ξεχωριστό.

Πώς να σ'ς το πώ, άδελφέ, ήταν μπουκιά και σ'ν'όριο, είχε τ'ο θέλητρο που δίνει τ'ο τολμηρό

και θρασύ ήλ'ην που είνε κάτι μεταξύ κοριτσιού και παντρεμένης...

Έχετε διαβάσει της «Μισοπάθονες» του Μαρσέλ Πρεβώ; Τ'ο μυθιστόρημα αυτό είνε λίγο καλ'ό, μά από τ'α άδάνατα έργα του γάλλου συγγραφέως. Αί, λοιπόν, αί ήρωίδες τ'ων «Μισοπαθόνων» είχαν, στον κόσμο τουλάχιστον, μια συστολή π'ού μεγάλη όδ'ης της Άφρώς. Και όμως είχαν περασμένα τ'α 25 τους χρόνια, ενώ αυτή δεν ήταν καλ'ά-καλ'ά δεκαεπτά!

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο ήθελα να μ'υρίσω τ'ο μπουμπουκάκι αυτό ρόδον, που είχε την βαρεία μυρωδιά κρίνου...

Πρωί-πρωί έτρεξα κ'ε εύρηκα τ'ο φίλο μου και χωρίς περιστροφές του έξήτησα τ'ο κλειδί της γκαρσονιέρας του.

— Πίτη, χαλάλι σου, θέλω όμως μερδικό και έχ'ω! Αύτη θα ή'νε ή άποζημιώσή μου!

— Τι έκανε, λέει;

— Θέλω μερδικό!

— Κι' αν άκονισ'η άκόμη τ'α δόντια σου, δεν είνε γ'ι' αυτά τ'ο ψημάρι μου!

— Γιατί;

— Μήπως την πέρασες γιά καμιά κοκοτούλα;

— Ό, και πού ν'άξερεις, καίμηνε μου!

— Βρέ Πίτη, μου κεντ'ας πολύ την περιέργεια...

— Είσαι άδιάκριτος, σου λέω... Θά μου κάν'ης μάλιστα, μια χάρη...

— Ποιάν;

— Μήν τύχη και παραφύλαξ'ης! Πρόσεξε καλ'ά. Άπό εκάτο χωριά θα γενούμε, στο λέω. Αυτό που θα κάν'ω σήμερα είνε έντελως άπόκρυφο δικό μου κ'ε' αν τ'ο μάθ'η ένας δεύτερος, έστω και σ'ο όπειο ελκευκρίνης μου φίλος, μπορεί να έχραγ'η κανένα μεγάλο σκάνδαλο, που να μου στοιχίσ'η πολύ!

— Α, κατάλαβα, καμιά πάντρεμένη, που είνε ζηλιώδης πολύ, ο άντρας της...

— Τίποτε... τίποτε...

— Καμιά χροούλα, τότε... Άχ πώς τρελ-λαινόμα γιά χήρες!

— Μήν τυραννίς τον έαυτό σου άδικα φίλε μου και δεν θα τ'ο β'ής...

— Ούτε χήρα, λοιπόν;

— Ούτε.

— Μα τότε, τί διάβολο;

— Κάτι τι έντελως ξεχωριστό, έντελως άπάντα-στο, που αν μπορούσα να σ'το πώ, θα τ'ο έδω-ρούσες και έντελως άπάντα!

— Σ'το διάβολο λοιπόν, και σ'υ και ή έρωμένη σου! Πάρε τώρα τ'ο κλειδί και άφήσε με ήσυχο!

Έπ'ηρα τ'ο κλειδί και έτρεξα κατ' εύθειαν στη γκαρσονιέρα του φίλου μου. Ήθελα, βλέ-πετε να κατατοπισθ'ω... ε'ς τ'ο Στάδιον του μέλλοντος θριάμβου μου.

Μόλις άνοηξα την πόρτα, μου έκάνησε την όσσηρησι μου δυνατή μυρωδιά «ήλιοτροπικόν».

Όχι, τ'ι συνήθισμένο τί καλ'ό μυρωδικό!

Ποιος ξέρει ποιά κοκότα της άράδας θα φιλοξενούσε τακτικά αυτές της ήμέρας ο φίλος μου!

Α, όλα κ'ε' όλα, καίποια μεταβολή έπ'ερε να έπέλθ'η σ' αυτήν την κατάσταση, που δεν έταί-ριαζε διόλου με την Άφρώ, και που μπορούσε μάλιστα, να την εξαγριώσ'η, όπως μ'ε εξαγριώνε κ'ε' έμένα εκείνη τη στιγμή!

Έκαμα έκείτα μ'ω έσωτερική επιθεώρησι της γκαρσονιέρας, από την όποιαν έμεινα και εύ-χαριστήμενος και δυσχεστήμενος.

Εύχαριστήμενος γιάτ'ι είχα μπροστά μου μια μπουμπουκάκια πλούσια στολισμένη, άξια να δεχθ'η και πριγκηπέσσα άκόμη.

Δυσχεστήμενος πάλι, γιάτ'ι από εκεί μέσα έ-λειπε κάτι, έλειπε ή πνοή τ'ου καλλιτεχνικού γούστου, έκείνου που δίνει τη σφραγίδα μιας ιδιοφυΐας...

Έοκέρθηκα τότε να δώσω άμέσως τ'η δική μου σφραγίδα σ' όλα εκεί μέσα τα πράγματα.

Και, μά την αλήθεια, δεν έχειράσθ'η να κο-κιάσω πολύ, Ένα «ποιψ» ριχμένο λίγο πλάγια, ένα άλλο κεταμένο με άφέλεια σ'τα πόδια μιας «μπερζέρας», καλλίτερα τοποθετήσ'ης μερικόν «μικμπελόν» σ'το τζάκι που ήταν τ'ο μαρμαρό του πλούσια σκαλισμένο και με καμιά-δύο έταζε-ρίτσες, ήρκεσαν γιά να δώσουν μίαν άλλην όψη στη γκαρσονιέρα εκείνη, έντελως άριστική.

(Η συνέχεια ε'ς τ'ο έρχόμενον).

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

ΛΟΓΟΣ

ΠΡΩΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

2,000,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Εγκριθείσα διά Β. Διατάγματος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

τέως Αρχισυντάκτης και Χρο-νογράφος τού «Ελ. Βήματος»

ΓΡΑΦΕΙΑ όδ'ος Σταδίου 24.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Σπ'ος Πίλπου

Μεγάλα ταχυοστήρια R. HOE

& Co London New-York

ταχύτης 48,000 φύλλων

καθ' ώρα.

Με 12 σελίδας μεγάλου σχήματος

και πολυχρόμιους ε'κόντας

Αρχισυντάκτης: Μιχ. Α. Ροδάς,

τέως διευθυντής Γραφ. Τύπου

Σμύρης. — Καθημερινά χρονο-γραφήματα τ'ων κ. κ. Τιμ. Μω-ρατίνη — Γ. Σεντοπούλου.

Τιμ. Σταδοπούλου. Πρωτότυ-ποι Άθηνάϊκον μυθιστόρημα τού γνωστού συγγραφέως κ. Παντελή Χόρν. — Μία σελίς καθ' έκδοτην

ως ιδιαίτερο Οικονομική Έφη-μερίς. — Μία σελίς καθ' έκδοτην

από τ'ην Ζωήν τ'ων Έπαρχιών.

Μόνιμοι άναποκριταί ε'ς τ'ο έξω-τερικόν:

Έν Παρισίους: Σπ. Παππός. — Έν Λονδίνο: Χρ. Χουμούσιος,

τακτικός συντάκτης τ'ων «Τίμης».

Έν Ρώμη: Άλκ. Ζαφειρό-πουλος, ειδικώς σ'ελίς έξ Άθη-νών. — Έν Βερολίνο: Νικ. Κα-ζαντζάκης, φιλόλογος.

Πολιτική άπογραφία, άσέματος

τηλέγραφος, ειδικώς, συνεντεύξεις,

μεταφράσεις, κριτικά, επιφυλλί-δες, μελέται, άναποκριτοίς ε'ς τ'ον

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΓΚΟΓΛΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

Φωτογραφία Άγώνων, Έστιάων

και Τσιζάνων.

Μεγέθυνσις Εικόνων, φωτογραφία

κατ' οίκον. Τιμ'αι άσυνανόητοι

Πληροφορία σ'τα Γραφεία μας

Ίατρος Ν. ΜΑΚΡΙΔΗΣ Μαιευτή-Γυναι-κόλογος 1 4 μ.μ. Πέτρα 25 έτών. Όδ'ος Τ'ό-ας 29. (Πάροδος Πατισίων—Στάτας Τ'όας.)

Τά στομάχια και τ'α έντερα που πάσχουν

τά κάμνεισινδερνία ο ειδικός στομαχολόγος

Α. ΜΑΜΕΛΗΣ — Τροίστα 10, όπισθεν

Πολυτεχνείου.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

ΣΤΟ ΣΠΛΕΝΤΙΤ

ΤΡΙΤΗΝ, 29 Μαΐου

Η Έσπερία — Η Ζακωμίνη — Ο Κάμ-ν'ατη πρωταγωνιστούν όλοι ε'ς τ'ο θανμάσιον έρ-γον.

Η Όδ'ος τ'ου φωτός.

Θά τραγουδήσ'η κ. ΛΑΟΥΤΑΡΗ

Θά δογιάσ'η ο ΣΑΡΛΩ

ΤΟ ΜΠΑΡΜΠΕΡΑΚΙ

φέρ'ης τ'ους προηγούμενους τόμους, πάλι σ'της πέντε όπως σήμερα, άκούς; Τότε ή Δέσπω με την αυταπάτην ή ζωγραφισμένη σ'τα μάτια έπεσε στην άγκαλιά του και τ'ού ε'πε:

— Να έλθω την Πέμπτην αν αυτό σ'ας εύχαριστεί ύποσχεθήτε μου όμως ότι θα μου κάμ'ετε μια μεγάλη χάρη. Σέβ'ετε πρόκειται γιά τ'ον άνδρα μου. Έσείς γνωρίζετε τ'ον Δικαστή ε'ιναι φίλος σας, ήθελα λοιπόν...

Ο Κος Στενοβάκης έχαμογέλασε τότε προστατευτικά και την διέκοψε:

— Περιττόν να έξακολουθήσ'ης της ε'λε. Έμάντεσα τί θα με ήτοούσες, κ'ε' έπρό-λαβα την έπιθυμίαν σου. Έσο ήσυχη μι-κρούλα μου διότι γνωρίζω τ'ον δύστροπο χαρακτήρα τού συγγ'ου σου, και γιά να προφυλάξω τ'ον έαυτόν μου από καμιά μαχαίρα, πέρασα σήμερον π'ρωί από τ'ον Δικαστή. τ'ον έξώρισκα εν όνόματι τ'ης φι-λίας μας, και μ'ω έδωσα τ'ον λόγον της τι-μής του π'ος θα χαντακώσ'η το πληροτόμαρο τ'ον άνδρα σου. κ'ε' άδ'ωσ' αν ή'ναι. Είμαι βέβαιος ότι δεν θα β'γ'η απ' την φυλακή πριν από έξη μήνες.

Όπως βλέπεις λοιπόν δεν πρέπει ν' ά-νησυχ'εις γιά μένα και μπορείς πολύ όρρα να έλθ'ης την Πέμπτη χωρίς κανένα φόβο!!!

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Τά φανταζόμα

Ο Έλλ. Στρατός Θράκης βοηθούμενος υπό του Στόλου, δύναται εις δύο εβδομάδας νά εισέλθῃ εἰς Κων)πολιν
καὶ νά πεταξῇ τοὺς Τούρκους ἔξω τῆς Εὐρώπης. (Τάϊμς)

ΤΟ ΓΡΑΦΤΟ (Ἦχος Σαμιώτισσας).

Ο ΝΑΥΤΗΣ.—Χανούμισσα με τῆς ἐλῆς
καὶ με τὰ μαύρα μάτια,
έτοιμάσε στὸν Βόσπορο.
χανούμισσα,
τὰ πειὸ τρανὰ παλάτια.

Τὰ Φανταράκια πεταχτὰ
θαρθοῦν στὴν ἀγκαλιά σου,
καὶ θε νά χάσης, εἰν' γραφτὸ,
χανούμισσα,
μαζύ μας, τὰ νερά σου.